

Αυτές τις μέρες μάθαμε ένα πολύ άσχημο νέο. Ο σύντροφος Χρήστος Γραμματίδης έφυγε από τη ζωή νικημένος από “μη Hodgkins λέμφωμα σταδίου 4”, που τον ταλαιπώρησε τα τελευταία χρόνια. Ευχόμαστε ολόψυχα στους οικείους του κουράγιο, δύναμη και να τον θυμούνται στα καλύτερα του. Ο Χρήστος υπήρξε μέλος της νΚΑ για αρκετά χρόνια, ήταν ένας άνθρωπος καλλιεργημένος, ανήσυχος και ζωντανός με τη πνευματική και κοινωνική και πολιτική έννοια. Παρά την οργανωτική του αποχώρηση από την νΚΑ ήταν πάντα παρών σε διαδηλώσεις, σε συζητήσεις, σε συναυλίες και άλλα πολιτιστικά γεγονότα, δείγμα του ανήσυχου χαρακτήρα του και της επιμονής του να μένει ενεργός άνθρωπος με παρεμβατικό πνεύμα. Οι συχνές παρεμβάσεις του στα social media είχαν ενδιαφέρον και ουσία, ακόμα και όταν διαφωνούσες μαζί του. Ακόμα και στις δύσκολες φάσεις της ασθένειας του δεν σταμάτησε να γράφει και να σχολιάζει. Αντιμετώπισε την ασθένεια και τη περιπέτεια του με θάρρος και το χιούμορ που τον διέκρινε. Αντιγράφουμε από τη τελευταία του συνέντευξη στο amagi χαρακτηριστικά του λόγια:

> «Το πρώτο πράγμα που σκέφτηκα ήταν ότι δεν με νοιάζει αν θα πεθάνω, αλλά φοβάμαι τον πόνο και την κατάρρευση. Δεν ήθελα να υποφέρω, να γίνω σκελετός και να μην μπορώ να κουνηθώ. Σε σκέψεις περί αδίκου δεν μπήκα ποτέ. Και θα ήταν και γελοίο. Δηλαδή θα ήταν δίκαιο να αρρώσταινε κάποιος άλλος; Υπάρχει δίκαιη αρρώστια; Εφόσον είμαστε θνητοί, παίζουν κι αυτά. Τουλάχιστον εγώ ζω στη Δύση του 21ου αιώνα, όπου έχουμε φάρμακα και θεραπείες. Αυτός που έχει λέμφωμα στο Μπουρούντι, ξέρω γω, τι να πει για αδικία; (…)
>
> Χωρίς τη στήριξη που έχω από σύντροφο, οικογένεια, φίλους και γιατρούς, θα είχα πεθάνει ήδη. Δεν έμεινα λεπτό μόνος, δεν με έχουν αφήσει στιγμή. Το δεύτερο που θέλω να πω είναι αλληλένδετο με το πρώτο: έχω δει στο νοσοκομείο πώς περνάνε αυτήν την αρρώστια οι άνθρωποι που είναι μόνοι. Είναι απάνθρωπο, αβάσταχτο. Μην αφήνετε τους ανθρώπους μόνους. Στο μαζί κρύβεται η αξιοπρέπεια… »

Θα θυμόμαστε το Χρήστο ως παντοτινό μας σύντροφο. Ήταν μόλις 36 χρονών. Καλό του

ταξίδι....